HUDYSPORT
CLIMBING AND OUTDOOR EQUIPMENT
CESTA, INSPIRACE A POZNÁNÍ
www.hudy.cz
HUDYSPORT
CLIMBING AND OUTDOOR EQUIPMENT

NEJROZŠÍŘENĚJŠÍ ČESKÝ OUTDOOROVÝ ČASOPIS – ROZDÁVÁN ZDARMA VE 425 OUTDOOROVÝCH CENTRECH

2 2003 Ročník VII.

DOBRODRUH

ZDARMA

MĚSÍČNÍK PRO AKTIVITY V PŘÍRODĚ

MIROSLAV JAKEŠ: ŠPICBERKY

Břeh Tompelfjordu

V zátoce Tompelfjord je rozlámaný led, před chvílí ještě zamrzlé moře.

Špicberky jsou souostroví ležící na poloviční cestě mezi Severním pólem a pobřežím Norska. Pro civilizovaný svět byly objeveny v roce 1596 holandským mořeplavcem Wilemmem Barentsem, který je pojmenoval podle charakteristických tvarů pobřežních hor Spitzbergen – Špičaté hory. Z islandských kronik z 11. století je patrné, že o Špicberkách věděli již Vikingové, kteří je nazývali Svalbard – studené pobřeží. Tento název se vžil ve Skandinávii a zvláště Norové, pod jejichž správu Špicberky od roku 1925 patří, si na něm zakládají. Již před Barentsem o nich věděli ruští rybáři a lovci z oblasti Bílého moře, kteří Špicberky (Grumant) navštěvovali.

Po objevení se staly Špicberky pro velrybáře největším lovištěm velryb. Asi po 100 letech intenzivního lovu byly však velryby prakticky vyhubeny. Začátkem 20. století se začalo na mnoha místech těžit uhlí. Všechna známá lidská sídliště vznikla jako hornické osady. Prvním významným místem se stal Longyerbyen, dnes hlavní a největší sídliště na Špicberkách. Ačkoliv Špicberky patří od roku 1925 Norsku, mohou je podle mezinárodní smlouvy z roku 1920 hospodářsky využívat čelní signatáři smlouvy, mezi než patřilo také Československo, a jako následník nyní Česká republika. Proto mohou být na Špicberkách i Rusové, kteří zde měli ještě donedávna dvě velká hornická střediska Barentsburg a Pyramidy. Rusů bylo více než Norů, ale po ukončení těžby uhlí v Pyramidách se změnil poměr obyvatelstva (cca 3000 obyvatel) ve prospěch Norů. O trvalých obyvatelích se nedá mluvit. Až na tři lovce, žijící odděleně od lidských lokalit, jsou zde ostatní jen na dobu určitou. Po několika letech se vracejí do svých mateřských zemí. V drtivé většině sem jezdí jen za dobře placenou prací a po skončení pracovních smluv se vracejí do svých domovů v Evropě.

I když se stále na některých místech uhlí těží anebo se uvažuje o nových lokalitách, nabývá stále většího významu turistika. Život v Longyerbyenu dnes závisí především na turistickém ruchu. Poblíž je v provozu jen jedna šachta, která slouží převážně k vlastní potřebě Longyerbyenu. Dobře vybavené hotely a služby poskytují komfort turistům. Nejvíce turistů přijíždí v jarních měsících,

➥ Pokračování na str. 2

PETR VABROUŠEK: HAVAJSKÝ IRONMAN

Ironman, neboli „železný muž“, patří spolu s ultraběhy k nejnáročnějším sportovním vytrvaleckým disciplínám. Zvládnout v limitu 17 hodin v různých přírodních podmínkách 3,8 kilometru plavání, 180 kilometrů na silničním kole a běžecký maraton – to už je opravdu drsná várka. Nejslavnější závod tohoto sportu, který je brán i jako mistrovství světa „železňáků“, se koná každoročně na Havaji.

V 80. letech i u nás převažovaly triatlony v těchto objemech, ale poté se, především díky politickým tlakům, začal prosazovat méně „extrémní“ olympijský triatlon. V západním světě však dodnes hraje Ironman prim a stále si tuto pozici upevňuje, navzdory úspěšné olympijské premiéře krátkého triatlonu v Sydney 2000. V krátkém „olympijském“ triatlonu Češi dosahují v posledních letech výborných úspěchů, včetně bronzové medaile Honzy Řehuly v Sydney nebo titulu Mistra Evropy Filipa Ospalého z roku 2001. V posledních letech se ale řada českých borců začíná vracet k původnímu „dlouhému“ triatlonu, a tak i zde přicházejí špičková umístění. Jejich dosavadním vrcholem jsou zřejmě 3 vítězství v závodech světové série (Asie, Afrika a Holandsko v roce 2000) a také loňské 19. místo na finálovém Havajském Ironmanovi (čas 8 hodin, 57 minut, 26 vteřin, čas vítěze 8:29:56), které dosáhl Petr Vabroušek ze Zlína. S Petrem jsme si povídali o závodu i o tomto sportu vůbec.

Proč je vlastně Havajský Ironman tak populární a výjimečný?

To je dáno řadou důvodů. Za prvé, na Havaji triatlon jako sport v roce 1978 vůbec vznikl, a to právě v objemech Ironmana – od té doby se zde nepřetržitě každoročně koná finále celé světové série. Za druhé, je to exkluzivní místo s přitažlivostí pro televizi a další média. Je to dáno i tím, že díky klimatickým poměrům je závod velmi obtížný a pravidelně se zde odehrávají „velké příběhy“. Nejsou žádnou výjimkou těsné souboje, při nichž závodníci kolabují v cílové rovince a doslova se plazí do cíle, ti méně šťastní končí závod pro totální vyčerpání na dohled cílové brány. I to jsou momenty, které zvyšují mediální atraktivitu.

Byl to právě hrdinný boj jedné profesionální závodnice, která po čtyřech dokončila závod a v cílové rovince se tak propadla z prvního na třetí místo, který zhruba před 20 lety odstartoval celosvětovou Ironmánii. Pro lidi se to stalo obrovskou výzvou.

Svoji roli nakonec mohou hrát i obecně nejvyšší „prize money“. Vítězové hlavní mužské a ženské kategorie obdrží každý 100 000 amerických dolarů. Mezi umístěné na prvních deseti příčkách se rozdělí celkem téměř půl milionu dolarů.

Jak se lze na Havaj dostat?

Každoročně se o účast uchází kolem 50 000 lidí, ale kvalifikuje se celkem 1500 dohromady ve všech kategoriích. Kvalifikovat se lze zhruba ve 12 závodech roztroušených po celém světě.

➥ Pokračování na str. 6

běžná kola jenom kazí dobrou zábavu
vyzkoušejte něco lepšího • HARO MTB • Freestyle
Prodej: kvalitní cykloobchody po celé ČR a KATMAR, Pod Baštami 3, 160 00 Praha 6, 50 metrů od Metra "A" • Kradčanská, tel. 02/33 32 25 87, Nonstop Info•linka 0603/125893, www.myobchod.atlas.cz/katmar, e-mail: mr_prague@iol.cz

MIROSLAV JAKEŠ: ŠPICBERKY

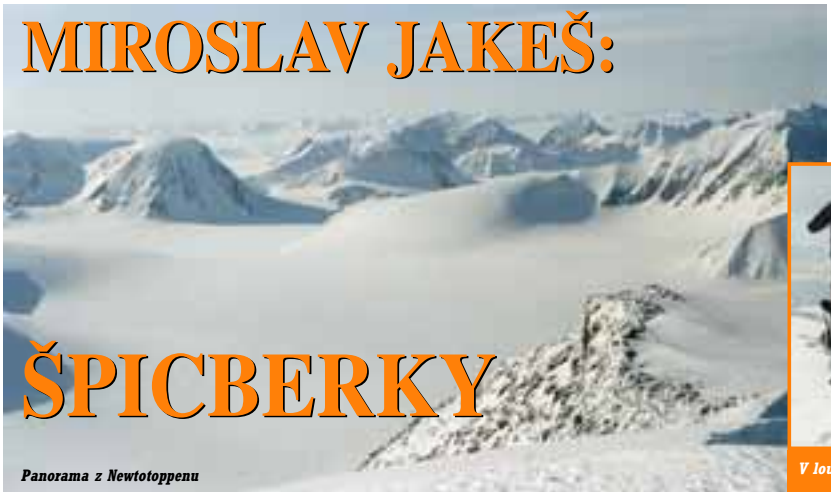

Panorama z Newtotoppenu

V lougyoubyoudyho sedle.

➡ Pokračování ze str. 1

kdy už je vidět po celý den a je dostatek sněhu. Jízda na sněžných skútrech se stala velmi populární a také nejschůdnější cestou k poznávání okolní krajiny. Turisté se dostanou se skútry do vzdálených oblastí, kam cesta na lyžích trvá mnoho dní. Je to veliká výhoda. Na druhé straně mají skútry negativní vliv na životní prostředí. Hluk motorů, eroze půdy a zápach z výfukových plynů nejsou příjemné zvířatům, ani těm z mála turistů, kteří, podobně jako já, se pohybují na Špicberkách po svých, to jest na lyžích. Špicberky jsou zajímavé také pro vědce, kteří sem přijíždějí z celého světa. Čisté prostředí a podmínky dávají možnost k výzkumným pracem, které nelze provádět v jiných částech zeměkoule. Nejznámějším střediskem výzkumu je Nu Alesund, nejsevernější osada na Špicberkách. Toto místo je u nás známé jako východiště mnoha významných výprav polárních cestovatelů, kteří se pokoušeli dostat na Severní pól. Švéd Andrée, Nor Roald Amundsen, Američan Byrd, Ital Umberto Nobile se vzducholodí Itálie a další. Pro nás asi nejznámější zůstává expedice generála Nobileho, které se zúčastnil i Čech, profesor František Běhounek. Jak známo, při zpátečním letu ze Severního pólu narazila vzducholoď na mořský led. Část posádky havárii přežila. Akce na vyzvednutí trosečníků z driftujícího mořského ledu je považována za dosud největší záchrannou akci v polárních oblastech.

Špicberky jsou nejsevernější oblastí, kam se může běžný turista snadno dostat. U Longyerbyenu je nejsevernější letiště světa pro pravidelnou leteckou dopravu. Během jednoho dne lze doletět z Prahy na Špicberky. Dříve, když se muselo lodí přes moře, byla sama cesta na Špicberky velkým dobrodružstvím.

Na Špicberkách jsem byl sedmnáctkrát, a to v různých ročních obdobích. Dvakrát jsem slavil za polární noci příchod Nového roku. Poprvé na opuštěné chatě. Při mileniu pak spolu ještě se třemi nadšenci, ve stanu. Byli jsme asi nejsevernější Češi a možná i lidé, kteří takovým způsobem trávili příchod nového tisíciletí. V té době je zde celý den naprostá tma a oblohu ozařují jen hvězdy a polární záře.

Nejteplejším obdobím je červenec a srpen. Díky teplému golfskému proudu, který omývá západní pobřeží, je zde poměrně teplo, v porovnání s jinými oblastmi ležícími na stejné zeměpisné šířce. Teploty mohou vystoupat až na 15° Celsia. Stromy zde nerostou. Jen lišejníky, tráva, arktické rostliny. Zajímavostí jsou houby, ze kterých si dělám smaženici, nebo je přidávám do polévek. Dokonce jsem našel i malinké hříbečky. V létě svítí slunce po celý den. Zvláštností je, že není-li zataženo, mohou během noci dopadající sluneční paprsky dobře vyhřát stan. Počasí se ale může rychle změnit. Je potřeba být připraven i na déšť a sychravo. Ve výbavě by neměly chybět holínky. Občas se musí přebrodit potok nebo říčka, nebo projít podmáčeným úsekem. Pro tyto případy se mi osvědčily takzvané atomkecky, pozůstatky z protichemického vybavení československé armády.

Každá výprava na Špicberky je jiná. Může se stát, že za rok jsou podmínky ve stejnou dobu zcela odlišné. Před každou cestou mám plán cesty. Skutečný průběh výpravy však přizpůsobuji konkrétním podmínkám na Špicberkách. Ve výbavě chodícího turisty nesmí chybět stan. Až na několik opuštěných chatek je nutno přenocovat ve stanu. Jednou z nejznámějších chatek je Rusanova chata v zátoce Colesbukta. Často se na ní zastavíme, abychom si usušili věci a odpočinuli před dalším pochodem. Chaty by se ale neměly zneužívat. Některé slouží jen pro případ nouze, k záchraně člověka. Většina chat není zásobena topivem již mnoho let. To se týká především ruských chatek, které byly dříve využívány k oddechu pracovníků ruských dolů. Proto, pokud k tomu nejsou závažné důvody, by se nemělo na chatkách dlouho pobývat.

Na internetu jsem našel článek „Polárníkova dýmka“ jedné české skialpinistické výpravy, která si z Rusanovy chaty udělala hotel a strávila v ní čtyři noci. Nevím, co je opravňovalo k pobytu na chatě. Kolik uhlí museli protopit. V článku se píše, že uhlí je tam dost. Bylo. Ale když jsem se tam po roce zastavil, už tam žádné nebylo. Naštěstí poblíž Rusanovy chaty vedla kdysi železnice, a bylo zde velké sídliště, takže lze topit dřevem z chátrajících objektů. Někdy, chceme-li si zatopit na další chatě, nese každý několik prkének sebou. Samozřejmostí před odchodem z chaty by mělo být uklidit a uvést chatu minimálně do lepšího stavu, než v jakém byla, když jsme tam přišli. Především vyčistit a připra- ➡

INZERCE

COLEMAN – NÁROČNÉ TESTOVACÍ ZKOUŠKY

STAN

Abychom měli jistotu, že stany na 100 % vyhoví vysokým standardům značky Coleman, byl techniky firmy vyvinut jedinečný systém tzv. TŘÍFÁZOVÉHO TESTOVÁNÍ, při kterém je zcela komplexně prověřena funkčnost stanu, a to jak v laboratorních, tak i v simulovaných a reálných podmínkách. Tímto testováním prošel každý model stanu Coleman uváděný na trh v roce 2003.

1. FÁZE – LABORATORNÍ TESTOVÁNÍ, IFTH, LYON, FRANCIE

Materiál všech stanů je podroben měření výšky vodního sloupce na speciálním přístroji v nezávislé laboratoři Institut Francais Textile Hebillement (IFTH) ve francouzském Lyonu. Tato zkouška ověřuje odolnost základního materiálu proti pronikání deště.

2. FÁZE – TESTOVÁNÍ V SIMULOVANÝCH PODMÍNKÁCH, COLEMAN, WICHITA, USA

Ve speciální laboratoři, tzv. „rain roomu“ je celý stan vystaven simulovanému dešti o velmi vysoké intenzitě, dosahující až 150 cm/hodinu. Během zkoušek se monitoruje, zda nedochází k pronikání vody materiálem stanu, švy nebo například v okolí zipů či kotvících šňůr.

Poté je stan testován ve větrném tunelu. Rychlost větru se zvyšuje až do destrukce stanu. Outdoorové stany by měly odolat větru do rychlosti až 90 km/hod, rodinné do 60 km/h. V průběhu testu lze stanem otáčet, a tak sledovat chování při náporu větru z různých stran.

3. FÁZE – TESTOVÁNÍ V REÁLNÝCH PODMÍNKÁCH, COLEMAN, WICHITA, USA

Poslední fází je testování v tzv. „povětrnostní stanici“ (weather station). Stan je dlouhodobě vystaven všem rozmarům počasí. Přitom jsou zaznamenávány údaje o množství srážek, rychlosti a směru větru, intenzitě UV záření. Stan je také nepřetržitě 24 hodin sledován kamerou. Při jakékoliv nečekané události, jako je například zničení stanu silným větrem, lze zpětně vyhodnotit průběh celé události.

SPACÍ PYTLE

Tepelná pohoda zaručena

TESTOVÁNÍ TEPLOTNÍHO URČENÍ

Abychom mohli garantovat pocit dokonalé tepelné pohody při spánku ve spacích pytlích Coleman, věnujeme mimořádnou pozornost jejich pečlivému testování. Teplotní určení každého modelu bylo stanoveno nezávislou zkušebnou ITFH – Institut Francais Textile Habillement ve francouzském Lyonu. Na rozdíl od údajů mnoha výrobců, kteří hodnoty teplotního určení pouze odhadují, spací pytle Coleman jsou otestovány při velice náročných a sofistikovaných zkouškách podle standardu prEN 13537.

SIMULACE TĚLESNÝCH POCITŮ

Pro tyto zkoušky se používá speciální figurína, která detailně imituje člověka spícího ve spacáku. Figurína, která má jméno MARTIN, je vyhřívána na teplotu lidského těla 36 °C. Přesně definován je i povrch těla figuríny. Hodnotou 1,67 m² odpovídá průměrnému člověku. Figurína je uložena do spacáku v poloze na zádech s rukama volně podél těla a je oblečena do teplého spodního prádla. Teplota okolního vzduchu je v průběhu testu udržována na 5 °C a teplotní určení je poté dopočítáno podle precizně definovaných matematických vztahů až do minus 30 °C. Spací pytel s figurínou je položen na 9 mm silné podložce. Je zajištěno podélné proudění vzduchu o rychlosti 0,35 m/s, a relativní vlhkost 80 %. Testovací figurína je na celém povrchu těla opatřena 35 měřicími body, ve kterých dochází k přesnému měření tepelně izolačních vlastností spacího pytle. Tyto měřící body jsou velmi pečlivě rozmístěny tak, aby obsáhly všechny části lidského těla, včetně těch nejvíce citlivých na chlad. V průběhu zkoušek jsou pak stanoveny hodnoty extrémní, komfortní i maximální teploty s vysokou přesností.

www.humi.cz ...oblečení pro aktivní odpočinek www.humi.cz

humi®
Praha 1, Martinská 2
tel.: +420 224 225 085

humi®
Praha 3, Biskupcova 7
tel.: +420 271 773 642

humi®
Brno, Bašty 2
tel.: +420 542 216 765

➡ vit kamna na zátop a palivo pro další návštěvníky. To ostatně nejen na Špicberkách. Každý se může dostat do situace, kdy mu není zrovna nejlépe, je zmoklý, promrzlý, a tak je dobré, když jsou kamna připravena k podpálení. Někteří lidé se chovají ve smyslu – po mně potopa a já už tady nikdy nebudu.

Jelikož na Špicberky jezdím pravidelně, nechtěl bych sklízet to, co zde po sobě zanechávají jiní turisté. Na moji hlavu se pak někdy snáší kritika takzvaných průšvihů. Ve zmiňovaném článku také píší, že úřad guvernéra na základě toho, že jsme stanovali v Longyerbyenu, vydal zákaz stanování ve městě. Autor asi neví, že zákaz stanování v Longyerbyenu a jeho okolí platil již dlouho předtím, než jsem na Špicberky vůbec začal jezdit. Je pravda, že jednou musela moje skupina asi dvě noci přenocovat u místního kostela. Šlo ale o mimořádnou situaci. Tehdy se mi stala nepříjemná věc. Při odletu na pražském letišti a kontrole revolveru, který sebou vozím na Špicberky jako ochranu proti ledním medvědům, jsem zapomněl doma zbrojní pas. Do letadla mě proto nepustili. Celá skupina již byla v odbavovací hale před nástupem do letadla. Nevěděl jsem, co v té chvíli mám dělat, jak a kdy se na Špicberky dostanu. Abychom se v Longyerbyenu setkali, stačil jsem jim ještě vzkázat, ať na mě počkají u kostela, který je snadným orientačním bodem pro setkání. Naštěstí jsem po dvou dnech doletěl do Longyerbyenu a hned nato jsme město opustili. Jednalo se o prohřešek, ale myslím, že ne tak strašný, pokud se člověk chová slušně a nezanechá po sobě nepořádek.

Osobně si myslím, že jedním z důvodů zákazu stanování je přinutit turisty, aby se ubytovali v drahých hotelích a ubytovnách. Daleko horší pro životní prostředí jsou například skútry. Zajímavostí je, že autor zmíněného článku kritizuje něco, co sám dělá, neboť uvedená skupina se utábořila u kostela, aniž k tomu měla důvody.

Každoročně jezdím na Špicberky zjara, kdy již jsou dlouhé dny a snesitelné teploty dovolují podnikat lyžařské túry. Několik cest jsem podnikl sám. Nejdelší byla v roce 1997, když jsem přes hory a ledovce došel do Nu Alesundu, vystoupil na nejvyšší horu Newtotoppen (1717 m) a prošel další místa. V roce 2001 jsem chtěl dojít k nejsevernějšímu cípu Špicberk. Byl jsem v oblastech, kam se ani turisté na sněžných skútrech nedostanou. Cestou jsem potkal jen dvě skupiny vědců, kteří zde zkoumali ledovce (asi 69 % Špicberk je zaledněno). Moje cesta vedla z velké části po ledovcích. Musel jsem dávat pozor na trhliny a také při přecházení zamrzlých fjordů. Ledy totiž mohou začít znenadání praskat a lámat se.

Cestou jsem musel vyřešit několik problémů. Nejvážnější byla závada na benzínovém vařiči, který nehořel. I když jsem závadu odstranil tak, že jsem z něho vyndal jednu součástku, nevěděl jsem, zda vařič bude dále hořet. Neuvařit si jídlo a především nemít pití mě přinutilo vydat se na zpáteční cestu, ačkoliv k cíli mi scházely pouze 3 dny chůze. Zpět mě doprovázelo špatné počasí. Díky tomu, že jsem si předtím ukládal do navigačního přístroje GPS důležité souřadnice pochodu a vracel se stejnou cestou zpět, nespadl jsem do žádné z trhlin. GPS je nezbytnou součástí vybavení, zvláště pak při orientaci v mlze. Všimnul jsem si, že místní průvodci na Špicberkách mají GPS zabudované na palubních deskách skútrů. V mlze je to nejspolehlivější a jediný prostředek při jízdě na sněžném skútru.

Ruská chatka na pobřeží Isfjordenu.

Táboření u norských chatek v Semmeldalenu.

U zátoky Tempelfgord jsem byl svědkem záchranné akce Francouzů, kteří se na skútrech propadli do trhliny na ledovci. Nejdříve se je pokusil zachránit vrtulník, který je nejčastěji používán na záchranné akce. V důsledku špatného počasí se mu to nepodařilo, a tak na místo museli jet záchranáři se skútry. Pro samotné záchranáře je akce nebezpečná a jeden ze záchranářů přitom sám spadl do trhliny.

Pohyb na Špicberkách je upraven předpisy. Je oblast, ve které se můžou návštěvníci pohybovat bez omezení a povinnosti nahlášení se v úřadě guvernéra. Při pohybu za ní je však povinnost nahlásit plán cesty, zajištění a také pojištění v případě záchranné akce. Co se týče pojištění, doporučují členství v rakouském turistickém svazu Alpenverein, které zahrnuje také zcela unikátní pojištění pro případ záchranné akce. Platí po celý rok a je na Špicberkách uznáváno. Při jedné z mých prvních cest jsem potkal norskou lyžařskou skupinu. Zajímalo mě, jak oni jsou pojištěni. Byl jsem překvapen, když mi ukázali kartičky Alpenvereinu.

V minulém roce jsem se potřetí vypravil, tentokrát s kamarádem Jaromírem, na nejvyšší horu Špicberk – Newtotoppen (1717 m). Cesta byla zajímavá a trochu dobrodružná. Po několikahodinovém přechodu zamrzlého zálivu Templfjord začal led v blízkosti druhého břehu kolem nás náhle praskat a lámat se na menší kusy. Z oblasti jsme utíkali na lyžích a se sáňkami pryč. V některých momentech jsme překračovali trhliny, přičemž sáně byly již ve vodě. Připadal jsem si jako v akčním filmu, kdy lidé utíkají před něčím, co za nimi padá. Naštěstí jsme běželi správným směrem, unikli lámání ledu a šťastně vystoupili po ještě houpajícím se ledu na břeh. Poté, když jsme šli již podle břehu po pevné zemi, viděli jsme hladinu moře v místech, kde jsme ještě před chvíli byli. Nebyli jsme sami, koho lámání ledu potkalo. Asi za půl hodiny bylo slyšet helikoptéru. Vrtulník nejdříve létal nad zátokou a poté, když nás z vrtulníku zahlédli, přistál poblíž nás. Záchranáři se vyptávali po skútru, který vysílal ze zálivu signál o pomoc. Jelikož jsme pokračovali dále, neznám osud tohoto skútru. Pokud zůstali na kře, neměli velkou šanci na přežití

Nebylo to poprvé, co jsem takto unikl praskání ledu. Již při mé první lyžařské výpravě jsem při prvním přechodu zálivu u Longyerbyenu narazil na trhlinu, která se táhla šikmo napříč ledem. Naštěstí jsem ji tenkrát nepřekročil, a šel jsem podle ní dál až na druhý břeh, i když jsem si zašel. Když jsem se pak z břehu ohlédl, spatřil jsem několik set metrů širokou mořskou hladinu a odtrženou velkou ledovou plochu, kterou vítr unášel dále na volné moře. Proto je třeba při přecházení fjordů dávat velký pozor, zvláště fouká-li vítr a přichází-li příliv.

I při poslední výpravě jsem musel použít GPS. Postupovali jsme po ledovci po trase určené souřadnicemi v paměti GPS. Směr pochodu jsme udržovali kompasem, a tak jsme se vyhnuli nebezpečným místům. Po několika dnech, doprovázených z velké části mlhou a větrem, jsme došli k Newtotoppenu. Měli jsme štěstí. Když jsme vystoupili na vrchol, udělalo se pěkné počasí. Odměnou za předcházející těžké podmínky nám byl nádherný daleký rozhled na Špicberky s vystupujícími štíty a ledovci.

Výpravy na Newtotoppen podnikají i Norové. Cestu si však podstatně ulehčí tím, že se nechají dovézt skútry zhruba do půlky cesty na okraj ledovců, po kterých pak pokračují k Newtotoppenu. My jsme cestu absolvovali bez pomoci skútrů, pouze na lyžích, z longyerbyenského letiště na Newtotoppen a zpět na letiště přes opuštěné ruské hornické město Pyramidy.

Na Špicberky se vracím rád. I když oblast dobře znám, je stále co objevovat. Nádherná krajina, odloučenost od lidí a zvláštní prožitky spojené s překonáváním překážek jsou tím, co mě na Špicberky přivádí. I v tomto roce navštívím s turisty Špicberky a potom půjdu sám k nejsevernějšímu cípu Západních Špicberk.

Text a foto: MIROSLAV JAKEŠ

Dalekohledy

MEADE
BRESSER

Titanos
8×21, 10×25
Lehký kapesní dalekohled s vynikající optikou

ETX 90
Přenosný hvězdářský dalekohled s možností automatického zaměření

Katalog s kompletní nabídkou si vyžádejte v našich prodejnách.

Rolla
Jana Pischovi

Firemní prodejny s úplným sortimentem:
České Budějovice, Nám. P. O. II. 34
tel.: 386 357 248
Český Krumlov, Latrán 20
tel.: 380 712 567
Kladno, Podébradova 459 (TGM)
tel.: 312 242 636
Plzeň, Rooseveltova 7
tel.: 377 327 445

www.rolla.cz

PŘÍŠTĚ:
JOSEF RAKONCAJ O POHYBU NA HORÁCH

Polární a horské výpravy M. Jakeše v roce 2003

1. Špicberky na lyžích
Lyžařský přejezd po západních Špicberkách
Termín: 27. 3.–7. 4., 12 dní Cena: 39 500,– Kč

2. Mount Mc Kinley
Výstup na nejvyšší horu severní Ameriky
Termín: 8. 5.–9. 6., 32 dní Cena: 65 500,– Kč

3. Západní Grónsko
Trekking v oblastech Ilulissatu a Kangerlussuaqu
Termín: 12. 6.–29. 6., 18 dní Cena: 41 500,– Kč

4. Léto na Špicberkách
Trekking po Západních Špicberkách
Termín: 17. 7.–27. 7., 17 dní Cena: 38 500,– Kč

Ing. Miroslav Jakeš, Tádžická 1422, telefon: 272 744 158, 261 262 370
mobil: 604 573 046, e-mail: polar.jakes@volny.cz

3. ročník kontraktační výstavy outdoorového vybavení
jediná outdoorová výstava v ČR určená výhradně obchodníkům a dalším specialistům

ALPINE SHOW
22. - 23. 8. 2003
Sportovní hala TJ Chodov
Mírového hnutí 2137, Praha 4

semináře pro obchodníky • prezentace firem • párty • lezecká soutěž • horolezecké přednášky

Informace u pořadatele:
STUDIO AXIS, spol. s r.o., Korunní 106, 101 00 Praha 10
Tel./Fax: 271 732 095, 271 736 620
E-mail: stdaxis@attglobal.net
www.alpineshow.cz

STUDIO AXIS
ČHS ČESKÝ HOROLEZECKÝ SVAZ CZECH MOUNTAINEERING FEDERATION

Spolupráce:
www.svetoutdooru.cz

cestovní kancelář nomád
www.nomad.cz
Smetanova 34, Žďár n.Sáz., tel: 566 623 642
Bělehradská 60, Praha 2, tel: 222 519 402, Nám. 28.října 15, Brno, tel: 545 211 263

Nabízíme Vám to nejlepší z našich zájezdů:
Poznávací zájezdy: Skotsko, Anglie, Litva, Portugalsko, Španělsko, Normandie, Bretaň, Irsko, Benelux, Itálie, Polsko, Norsko, Švédsko, Finsko, Rusko ...
Expedice: Island, Aljaška (severní), USA (severní), Nikaragua (severní), Jamajka, Galapágy, Peru, Bolívie, Tanzanie, Malawi, Zambie, Senegal, Mali, Maroko, Libye, Egypt, Libanon, Indie, Nepál, Čína, Mongolsko, Japonsko, Filipíny, Kuba, Barma, Malajsie, Indonésie, Polynésie, Austrálie ...

KATALOGY ZDARMA
e-mail: nomad@nomad.cz

DOG-TREKKING LE-

Účastníci mistrovství republiky v dog-trekkingu 2002 – „Osamělý vlk“, který se konal v Pálavě a v Lednicko-valtickém areálu *Foto: Filip Chludil*

Dog-trekking má v České republice zatím vskutku kratičkou tradici (první závod „Osamělý vlk“ se uskutečnil v roce 2001), přesto získal mezi dobrodruhy se psy veliký ohlas a jeho příznivci se již počítají do několika stovek. Že se již v dog-trekkingu podařilo v září minulého roku uspořádat i první oficiální mistrovství republiky, vědí i čtenáři Dobrodruha. Velký zájem sportovně „dobrodružných“ kynologů příjemně překvapil pořadatele, takže v letošním roce nalezneme v dog-trekkingovém termináři konečně více vskutku náročných dog-trekkingových závodů. Pokud vás outdoorový kynologický sport zlákal, máte příležitost změřit síly se svými čtyřnohými kamarády v následujících podnicích:

Šlapanický vlk Moravským krasem se uskuteční v atraktivní krajině vápencových skal a světoznámých tajuplných jeskyní od 17. do 19. dubna 2003. Dog-trekkaře a jejich svěřence bude čekat 85 kilometrů v časovém limitu 52 hodin. Startovné činí 300 Kč. O přihlášky a propozice si můžete napsat na adresu: Petr Žižka, Horní kopec 217, 664 07 Pozořice. Tel. (pevná linka): 544 226 646, mobil: 608 124 188, e-mail: akziz@centrum.cz

Stopou strejdy Šeráka se koná od 7. do 10. května 2003 v divoké a nádherně opuštěné, nenarušené přírodě Rychlebských hor. Na účastníky závodu čeká perných 100 km se značným výškovým převýšením, které se pokusí zvládnout v časovém limitu 75 hodin. Startovné činí 250 Kč. Dog-trekkingový závod se uskuteční v rámci „Lipovských dnů“ s bohatým doprovodným programem pro diváky (např. vystoupení starých týmů hasičů, koncert amatérských kytaristů a country skupin, jízda na kole „ukrajina“ do vrchu a k vidění bude samozřejmě i skvěle obsazený závod – Schrottův lipovský pulling). Opékání selat a uzeninových specialit podráždí chuťové buňky gurmánů. Po celou dobu dog-trekkingového závodu bude připraven nonstop tým složený z lékaře, veterináře a člena horské služby. O přihlášky a propozice si pište na adresu: Gejza Soky, 790 01 Lipová – lázně 195. Telefon (pevná linka): 584 421 459, mobil: 724 236 568, e-mail: g.soky@seznam.cz.

Otevřené mistrovství republiky – Osamělý vlk – se uskuteční od 26. do 28. září 2003 v srdci Českomoravské vysočiny – ve Žďárských vrších – na náročné stokilometrové trase v kouzelné a drsné krajině opěvované básníky, výtvarníky a romantiky. Startovné činí 250 Kč. Start a cíl bude ve Třech Studních v areálu hotelu Horník – Askino. Jak již tradice „Osamělého vlka“ velí, uskuteční se v rámci doprovodného programu vernisáž výstavy s „vlčí“ tematikou a „vlčí“ kulturní rendezvous. Propozice a přihlášky získáte na adrese: J. Monte Kvasnica, Výpustky 28, 614 00 Brno. Tel. (pevná linka): 545 230 012, mobil: 721 515 252, e-mail: monte.k@quick.cz.

Aport – Trophy 2003 je v letošním roce vzrušující novinkou. Bodovým součtem ze tří dog-trekkingových závodů bude určena nejúspěšnější žena (Vlčice roku) a nejúspěšnější muž (Vlk roku) dog-trekkingového seriálu, a ti také získají poháry věnované firmou Tekro spol. s r. o., vyrábějící kompletní krmiva Aport.

Pokud vás nový sport na našem outdoorovém nebi zaujal, máte možnost… Při nejmenším vaši psi budou extrémní vytrvalostní aktivitou nadšeni.

JAROSLAV MONTE KVASNICA

HARRERŮV SVĚT POHLEDEM ČESKÝCH CESTOVATELŮ

Nepokořené vrcholy hor, tajemná krása Tibetu, neznámé domorodé kmeny v neprobádaných oblastech Nové Guineje, střední Afriky či Amazonie. To je svět rakouského spisovatele a horolezce, který první pokořil severní stěnu Eigeru a jehož poutavá vyprávění o průkopnických cestách do zapomenutých míst planety se stala inspirací několika dalších generací lidí stejně dobrodružné krve. Cestovatelské sdružení Horizont a klub příznivců Heinricha Harrera připravují na 11.–12. dubna první ročník festivalu „**HARRERŮV SVĚT**“ v Blansku. Návštěvníkům umožní nahlédnout do nejzajímavějších míst země pohledem českých cestovatelů a dobrodruhů, s odstupem času zaznamenávajícím vliv civilizace. Nebude chybět doprovodný program, výstava *„Tibetská medicína na rituálních obrazech thangka“* a exkluzivní filmová projekce slavného amerického filmu ***„Sedm let v Tibetu“,*** který zachycuje autentické Harrerovy zážitky. Blíže o programu festivalu na harrerclub@seznam.cz, adrese www.horizont.bk.cz nebo na telefonu 723 091 241.

HEINRICH HARRER CLUB

Je volným sdružením lidí společného zájmu o život a dílo tohoto rakouského spisovatele, cestovatele a horolezce. Činnost klubu spočívá v popularizaci životního díla Heinricha Harrera a pořádání klubových setkání i dalších akcí umožňujících vzájemnou výměnu informací. Jedním z prvním počinů klubu bylo navázání kontaktů s muzeem v Hüttenbergu a přípravy festivalu „HARRERŮV SVĚT“ v Blansku (11.–12. 4. 2003). Těm, kterým je osobnost spisovatele dosud neznámá, uvádíme několik údajů z jeho života plného dobrodružství a vzruchu.

Heinrich Harrer spolu s dalajlámou.

Heinrich Harrer se narodil roku 1912 v korutanském Hüttenbergu. Svou životní dráhu začal jako úspěšný sportovec a horolezec. V roce 1937 dobývá titul akademického mistra světa ve sjezdovém lyžování, ve své zemi se stal později i přeborníkem v golfu. Do dějin horolezectví se zapsal roku 1938, kdy společně s Anderlem Heckmairem, Ludwigem Vorgem a Fritzem Kasparekem podnikli první úspěšný výstup severní stěnou Eigeru.

Tento výkon mu zajistil účast v německé expedici na Nanga Parbat. V důsledku Druhé světové války se tato cesta prodloužila o více než sedm let. Harrer je nejdříve internován v britském táboře, odkud se mu společně Peterem Aufschnaiterem podařilo uprchnout do Tibetu. Dlouhé měsíce putují o hladu ledovými pustinami, až se po mnoha dobrodružstvích v převlečení dostanou do samotné Lhasy. V tomto cizincům jinak zapovězeném městě se stává dokonce učitelem a přítelem mladého dalajlámy. Kniha „Sedm let v Tibetu“, zachycující tyto autentické zážitky, vzbudila po celém světě opravdovou senzaci. Po návratu do vlasti se věnuje cestování. Zážitky četných výprav mířících na pět světadílů popisuje v dalších úspěšných knihách. Kromě asijských velehor navštěvuje Jižní i Severní Ameriku, Afriku, Borneo. Expedici na Novou Guineu, zaznamenanou v knize „Přicházím z doby kamenné“, považuje za vůbec nejobtížnější ze svých cest. Během tohoto půlročního pobytu v západní části ostrova uskutečnil v neprobádaných velehorách 30 prvovýstupů. Tehdy, již ve věku padesáti let, jako první na světě stanul i na vrcholu nejvyšší hory ostrova a zároveň nejvyššího vrcholu celé Austrálie a Oceánie – Carstensz Pyramid 5030 m, a své zdejší působení zakončil mimořádně náročnou průkopnickou cestou z horské Wameny k jižnímu pobřeží ostrova. Toto putovaní téměř neprostupnými tropickými pralesy napříč teritoriem obávaných kanibalů a lovců lebek absolvoval vůbec jako první běloch. V roce 1965 je jmenován řádným profesorem geografie ve Štýrském Hradci. Za své životní dílo obdržel mnoho vyznamenání. K uložení bohatých sbírek z cest bylo zřízeno jeho muzeum v Hüttenbergu. Počátkem července roku 2002 zde oslavil své devadesáté narozeniny. Je rovněž autorem dalších knih: Duchové a démoni, Bílý pavouk, Posledních pět set, U jezera blaženosti, Návrat do Tibetu. Většina knih byla přeložena do češtiny.

O činnosti klubu příznivců Heinricha Harrera, který je otevřen všem zájemcům, blíže na harrerclub@seznam.cz , www.horizont.bk.cz nebo na tel. č. 723 091 241.

MILAN DANĚK

www.boulder.cz

VI. ROČNÍK HOROLEZECKÉ ČTYŘIADVACETIHODINOVKY NA KOLECH

TERMÍN: 7. – 8. 6. 2003
POŘÁDÁ: Montana turistický klub Brno
MÍSTO: Českomoravská vysočina. Tři Studně, Autokemp Sykovec
PŘIHLÁŠKY: do 23. 5. 2003, Vikingtour, Merhautova 94, 613 00 Brno, tel. + fax: 545 212 387, e–mail: viking.tour@volny.cz
STARTOVNÉ: 100 Kč/závodníka, možno zaplatit současně s lyžařskou „24“ a společně pro více účastníků
PREZENTACE: od pátku 6. 6. 2003 od 15.00 hod. do soboty 7. 6. 2003 do 11.00 hod.
START: sobota 7. 6. 2003 ve 12.00 hod.
UKONČENÍ: neděle 8. 6. 2003 ve 12.00 hod.
TRAŤ: okruh 14,5 km, převýšení 180 m, asfaltový povrch, silnice s malým provozem
KATEGORIE: muži jednotlivci, ženy jednotlivci
ZÁKLADNÍ PRAVIDLA:
– hromadný start
– může se jezdit ve skupinách
– není stanoven limit na okruh
– osvětlení a přilby jsou povinné
UBYTOVÁNÍ: přímo na startu v autokempu ve vlastních stanech nebo v technické budově na vlastní karimatce. Cena je 50 Kč/os./noc pro závodníka a 50 Kč za každého člena doprovodu. Platí se na místě. V areálu je kuchyňka, sprchy a WC.

NOVÁ VODÁCKÁ PRODEJNA A PŮJČOVNA v Břeclavi

ĐALI OUTDOOR SPORT
SHOPPING CENTER
J. Palacha • BŘECLAV
tel.: 519 321 637

prodáváme PE kajaky - Železný • pádla - Profiplast, Panda • plovací vesty bundy • neopreny - Hiko • čluny - Gumotex
termo prádlo - Klimatex, Moira

půjčujeme PE kajaky • PE kanoe • Pálavy • Rafty • neopreny

doprava mikrobusy
Renault Master 15+1........11,- Kč/km
Peugeot Boxer 8+1..........9,- Kč/km
Mazda 2000 7+1..........8,- Kč/km

říjen - březen kdykoliv/kamkoliv
duben - září včas objednat

004/03 Stillus

MNOHO VĚCÍ MÁME CO NEMÁME OBJEDNÁME!

Dobrovolní archiváři starších čísel Dobrodruha

Vzhledem k tomu, že časopis Dobrodruh je ve většině ze 425 distribučních míst již několik dní po vydání rozebrán, oslovili jsme distributory, zda by nezakládali jedno číslo Dobrodruha ve svých obchodech či cestovních kancelářích do archivu. Ten by byl k nahlédnutí pro jejich návštěvníky a zákazníky. Zde je seznam míst, která se nám dosud na tuto výzvu přihlásila. Na těchto adresách můžete starší čísla Dobrodruha dostat k nahlédnutí na přečtení. Tento seznam najdete v každém čísle časopisu:

- CK Poznání, Krakovská 18, 100 00 Praha 1
- Klub českých turistů, Jaromírova 9, 120 00 Praha 2
- Katmar bike centrum, Pod Baštami 6, 160 00 Praha 6
- Horolezecká škola Český ráj, Rybní důl 754, 294 01 Bakov n. Jizerou
- Knihkupectví Hana Marečková, Masarykova 45, 380 01 Dačice
- Rabik Sport, Podhorská 23, 466 00 Jablonec n. Nisou
- V-90-V Agentura Sport, 512 37 Benecko 190
- CK Poznání, tř. 17. listopadu 229, 530 00 Pardubice
- VIKING, Velké náměstí 366, 561 65 Králíky
- CK Poznání, Nám. Svobody 17 (Dům Pánů z Lipé), 600 00 Brno
- CK Kudrna, Bašty 2, 602 00 Brno
- Český klub cestovatelů, Belcrediho 18, 628 00 Brno
- Klub Futra, část C pavilonu Domu kultury, 735 14 Orlová-Lutyně
- Vybavení do přírody, Komenského tř. 49, 750 00 Přerov
- Obchodní akademie T. Bati, nám. TGM 3669, 761 57 Zlín
- Obchodní dům Štrof, Vodní 52, 767 01 Kroměříž
- CK Praděd, Valová 2, 789 01 Zábřeh

Distributoři, kteří mají zájem být v tomto seznamu uvedeni a archivovat jedno číslo Dobrodruha pro své klienty, nám to mohou kdykoliv oznámit krátkou zprávou na telefonní číslo 603 554 943, nebo e-mailem na adresu dobrodruh.cz@seznam.cz, či případně zafaxovat na číslo 272 656 173.

NA KAJAKU PO MOŘI

Kolem Krku 4 100 Kč
25. 4.–4. 5. 2003

Norské fjordy a jezera 12 800 Kč
15. 8.–31. 8. 2003

Jónské ostrovy 10 900 Kč
26. 9.–12. 10. 2003

VIKINGTOUR, Merhautova 94, 613 00 Brno
Telefon+fax: 545 212 387, e-mail: viking.tour@volny.cz

VIKINGTOUR travel office cestovní kancelář

Nejsem horolezec, jsem dobrodruh.

Walter Bonnatti, přední světový horolezec 50. a 60. let 20. století.

DOBRODRUH
MĚSÍČNÍK PRO AKTIVITY V PŘÍRODĚ

NEJROZŠÍŘENĚJŠÍ ČESKÝ OUTDOOROVÝ ČASOPIS

Vychází vždy první týden v měsíci, s výjimkou ledna, července a srpna. Je k dostání zdarma ve 425 outdoorových, cyklistických, vodáckých, jachtařských, potapěčských a sportovních obchodech, centrech umělých horolezeckých stěn, v dobrodružně zaměřených cestovních kancelářích a mapových centrech a knihkupectvích v ČR i na Slovensku. Jejich adresář je uveden v každém čísle. Distribuce zdarma rovněž na vybraných sportovních veletrzích a festivalech.

ŠÉFREDAKTOR
Miloš Kubánek

REDAKČNÍ RADA
Josef Rakoncaj ❖ Miroslav Jakeš Soňa Vomáčková ❖ Stanislav Henych Zuzana Hofmannová ❖ Josef Šimůnek Jiří Havel ❖ Petr Ďoubalík Oldřich Štos ❖ Petr „Špek“ Slanina Marek Ročejdl ❖ Tomáš Rusek Robert Kazík

GRAFIKA Soňa Žertová. KRESBY Petr Ďoubalík. SAZBA Pavel Amler.

ADRESA REDAKCE
Dobrodruh, Žirovnická 2389, 106 00 Praha 10, telefon: 603 554 943, fax/záznam.: 272 656 173, e-mail: dobrodruh.cz@seznam.cz

PŘÍJEM INZERCE
Tel.: 776 055 332, 603 554 943, 267 182 438, fax/zázn.: 272 656 173, e-mail: dobrodruh.cz@seznam.cz, nebo na adrese redakce. **Vedoucí ing. Milan Manda**, tel.: 776 055 332.

PŘEDPLATNÉ
Přestože je časopis rozdáván zdarma, redakce poskytuje servis pro předplatitele. Ti platí pouze poštovné a distribuční náklady, které činí pro rok 2003 cca 10,– Kč na číslo. Předplatné lze zaslat složenkou typu C na adresu redakce. Přijímáme pouze předplatné na čísla, která dosud nevyšla. Starší čísla nejsou na skladě! Předplatné od č. 3 do č. 9/2003 činí 70,– Kč.

STARŠÍ ČÍSLA
Starší čísla Dobrodruha (počínaje ročníkem 2002) lze shlédnout u dobrovolných archivářů, jejichž seznam je uveřejněn v každém čísle.

VYDAVATEL
PhDr Miloš Kubánek, registrováno MK ČR pod č. 7598. Podávání novinových zásilek povoleno OZ Přeprava Praha, č.j. 726/97 ze dne 19. 2. 1997.
ISSN - 1211 - 751x

Z HISTORIE DOBRODRUHA

Časopis Dobrodruh vychází již sedmým rokem. První čtyři roky byl dvouměsíčníkem. Za dobu své existence přinesl stovky článků o dobrodružných aktivitách v přírodě a cestování. Rozhovory mu poskytly četné osobnosti českého, slovenského i světového outdooru, z těch posledních jmenujme třeba Reinholda Messnera, Petera Habelera, Krzystofa Wielickeho, Vikiho Grošejla, Toma Posserta nebo Andrzeje Zawadu.

Reinhold Messner, přední himálajský horolezec a outdoorový průkopník, muž, který jako první na světě vylezl na všech 14 osmitisícovek, projevil přání popřát čtenářům Dobrodruha.

Totéž učinila i další velká persona světového horolezectví, Peter Habeler. Lezec, který mj. spolu s Messnerem jako první na světě vylezl na Mount Everest bez použití kyslíku.

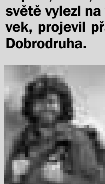

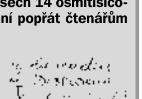

opět LOWA něco navíc!

ATC - All Terrain Collection: SAPPORO GTX. Luxusní a přitom nejžádanější model v polobotkovém střihu. Velmi pohodlná obuv nezklame ani v těžkých podmínkách! Semiš, Cordura, LOWA Klima Systém aktivní ventilace, Gore-Texové futro. Plastové kroužky tkaniček. Podešev ATC 2000 s nylonovým torzním stabilizátorem, PUR tlumící mezivrstvou a gumovým dvoukomponentním běhounem. Velikosti 3,5 - 13.

K dvouleté záruce i 2 roky servis zdarma! LOWA - vždy něco navíc!

BACKPACKING Collection: SAREK GTX. V obuvi pro vysokohorskou turistiku a exponovaný treking LOWA tradičně představuje nejvyšší světovou třídu. Robustní SAREK GTX - trekové boty do nejtěžších podmínek. Svršek z jediného kusu hydrofobní hověziny 2,5 mm, asymetrický C4 jazyk, asymetrický komín (AWP). LOWA Klima systém aktivní ventilace, Gore-Texová podšívka. Podešev VIBRAM TSAVO s tlumící PU mezivrstvou a torzními výztužemi. Vel. 3,5 až 13.

prosport

Oficiální zástupce LOWA pro ČR: PROSPORT PRAHA s.r.o., Hodoninská 365, 141 00 Praha 4
telefon: 241 483 338, fax: 241 481 339, e-mail: prosport@prosport.cz, web: www.prosport.cz

PRODEJNY nabízející obuv LOWA: BEROUN KOLA ŠÍŘER V Plzeňské bráně 1 BRNO HUDY Veveří 13 a Orlí 20, SUN SPORT Lidická 17 ČESKÉ BUDĚJOVICE HUDY Hrozenova 28 FRENŠTÁT NAMASTE Dolní 491 FRÝDEK-MÍSTEK HUDY Nám. Svobody 43 HAVÍŘOV HUDY Hlavní 47/378 HRADEC KRÁLOVÉ HUDY Chelčického 967 HŘENSKO HUDY Hřenska 131 JABLONEC N. N. HUDY Podhorská 22 JIČÍN DOBI Husova 103, HUDY Husova 59 JIHLAVA HUDY Znojemská 8 KARLOVY VARY HUDY Západní 9 KLATOVY HANNAH Kpt. Jaroše 51 KOLÍN SPORTSERVIS Kmochova 406 LIBEREC HUDY S. května 11 MLADÁ BOLESLAV HUDY Železná 119 OLOMOUC HORTEZ SPORT 8. května 11, HUDY Ostružnická 19 OSTRAVA HUDY Na Hradbách 6 PÍSEK SPORT - VOLNÝ ČAS Nádražní 527 a Husíčkovo nám. 89 PLZEŇ HANNAH Bezručova 9 a Slovanská 100, HUDY Náměstí Republiky 5, KÖNIG SURF Těšínská 14 PRAHA 1 HUDY SPORT Havlíčkova 11 a Na Poříčí 14 PRAHA 2 HUDY Slezská 8 PRAHA 3 WARMPEACE Slavkova 5 PRAHA 4 HOFFI SURF SHOP Žluté lázně, SPORT CENTRUM VŠEK Klausenova 19 PRAHA 5 HUDY Lidická 43/66, ZPM SPORT Archeologická 2256 PRAHA 6 HUDY Dejvická 48 PRAHA 7 HUDY Strossmayerovo náměstí 10 PRAHA 8 NAMCHE OUTDOOR Heydukova 6 PRAHA 9 SPORT HARFA Českomoravská 41 PRAHA 10 ABC SPORT Moskevská 74, HERVIS SPORT Štěrboholy - Europark, KM SPORT Voronežská 20 TABOR SPORT BLAŽEK Husova 909 TEPLICE HUDY Krupská 10/15 ÚSTÍ NAD LABEM HUDY Bílinská 3 ZÁBŘEH DENALI SPORT ČSA 9 ZLÍN HUDY Vodní 453 ZNOJMO TOP SPORT Horní Česká 48

PETR VABROUŠEK: HAVAJSKÝ IRONMAN

➥ *Dokončení ze str. 1*

Řada kvalifikačních závodů (zejména ve Spojených státech a v Austrálii) je však beznadějně vyprodána již rok dopředu, a tak není snadné se o to vůbec pokusit.

Je zde ještě šance pro 200 lidí, z nichž je ovšem 150 Američanů, zkusit štěstí v loterii. I zde je však poptávka vysoká a platnou podmínkou je dokončení minimálně polovičního Ironmana v určitém limitu.

Může zvládnout dávku Ironmana běžný člověk?

Ano, uvádí se a praxe to potvrzuje, že na to má každý zdravý muž i žena ve věku od zhruba dvaceti do padesáti let. Podmínkou je samozřejmě minimálně půlroční systematická příprava. V loňském roce jsme v Otrokovicích koncem června pořádali Moraviamana v objemech železného muže a většina startujících byla nováčky v tomto objemu nebo i v triatlonu vůbec. Do půlnoci (start je vždy v sedm hodin ráno) dokončili všichni! Navíc se prakticky bez výjimky všichni na start letos postaví znovu. Kdo jednou přijme tu výzvu, ochutná tu atmosféru a zvítězí sám nad sebou, už zůstává. Máte-li chuť vyzvat sami sebe, tak přijeďte 28. června do Otrokovic!

humi®

horolezectví • camping • turistika

stany
spací pytle
boty
oblečení
batohy
vařiče
doplňky

sportovní prodejny s vybavením pro pobyt v přírodě

Humi, Martinská 2
Praha 1
tel.: 224 225 085

Humi, Biskupcova 7
Praha 3
tel.: 271 773 642

Humi, Bašty 2
Brno
tel.: 542 216 765

www.humi.cz

Jak musí trénovat borec, aby byl na špici a zvládal to, řekněme do 10 hodin. Kolik trénuješ ty?

Ročně naplavu kolem 1000 kilometrů, naběhám tak 5000 kilometrů a na kole najezdím tak 15 000 kilometrů – z nich ovšem v zimě většinu na trenažeru ve sklepě. Jsou ovšem borci, kteří našlapou i 30 000 kilometrů ročně, ale to potom už nic jiného neděláte, než jen plavete, šlapete nebo běháte. A tak si svůj život rozhodně nepředstavuji. Kdyby zde platila přímá úměra – víc tréninkových kilometrů = záruka úspěchu, určitě bych se věnoval něčemu jinému.

K prostému zvládnutí závodu v 17hodinovém limitu postačí objemy několikanásobně nižší, ale konkrétní výše je velmi individuální. Obecně lze říct, že lze uspět i s průměrně 10 hodinami tréninku týdně.

Jaký z těch tréninků je pro Ironmana nejdůležitější?

Z časového hlediska cyklistický. Je to zřejmé z daných poměrů: plavete něco přes hodinu, běžíte kolem tří a na kole jste přes pět hodin. Neznamená to ovšem, že Ironmana mohou vyhrávat profesionální cyklisté. Havajští pořadatelé třeba pozvali dva borce ze světové silniční špičky. Předpokládalo se, že budou útočit na přední místa a minimálně udělají rekord cyklistické části. Nakonec skončili poměrně hluboko v cílovém poli a neměli ani nejlepší cyklistické časy. Triatlon je prostě komplexní záležitost a do cíle přece jen vede maraton, kde bývají relativní ztráty, vzhledem k narůstající únavě, největší.

Jen tak pro zajímavost, jaká je klidová tepová frekvence špičkového „železňáka"?

V absolutním klidu mám tak 32 tepů za minutu. Ze sto šedesáti tepů po intenzivní tréninkové jednotce mi tep po minutě klesá i pod 50. To je ale dáno především mnohaletým vytrvalostním tréninkem a zdaleka to není pravidlo ani u ostatních profesionálů.

Jak dlouho trvá, než se lze dostat na vrchol. Jaký je vlastně ideální věk Ironmana?

Jako optimální se mi jeví, když se člověk zabývá několik let krátkým triatlonem, a poté z něj postupně přejde na dlouhý. Člověk tak postupně získá zkušenosti, zvládne techniku a specifika přechodů mezi disciplínami a postupně může přidávat na objemech. S Ironmanem není kam spěchat. Světová špička se věkově pohybuje mezi 30 až 35 lety, což je i zhruba průměr první desítky z loňské Havaje. Mně je teď dvacet devět, takže, pokud mi vydrží zdraví a chuť, mám ještě ta ideální léta před sebou.

Na závěr, kolik stojí vybavení špičkového „železňáka" a na kolik vůbec přijde závodní sezóna?

Plavecký neopren kolem 10 000 korun, kvalitní maratonky kolem 3000. Největší položku představuje cyklistický materiál: kolo (20–200 tisíc), tretry 2–3 tisíce, přilba 1–5 tisíc,. K tomu je nutné přičíst speciální výživové doplňky (energetické nápoje, tyčky, gely) a další výbavu (zásobníky na gely pro běh) Zde záleží na individuálních cílech závodníka.

Levná nebývá ani účast na závodech světové série: letenka a ubytování (10–100 tisíc), startovné 10–15 tisíc, v USA k tomu nezbytný pronájem auta. Já mám to štěstí, že díky svým dosavadním vítězstvím na těchto závodech patřím do úzkého okruhu závodníků, které si pořadatelé zvou ve snaze přitáhnout zájem médií o jejich závod. Taky jsem ale začínal natvrdo „za své". Při prvním startu v Austrálii v roce 1999 jsem za účast zaplatil něco kolem 50 000 korun a po 6. místě z více než 2000 startujících mi vyhraných 750 USD (zdaněných na 425) nepokrylo ani polovinu nákladů.

MILOŠ KUBÁNEK

ČESKÉ DRÁHY - CESTOVNÍ KANCELÁŘ
CZECH RAILWAYS - TRAVEL AGENCY

■ V letní sezoně 2003 bude jezdit jedenkrát týdně zvláštní vlak Cestovní kanceláře Českých drah a.s. mezi Prahou a Splitem. Cestování po železnici má řadu nesporných výhod. Bezpečnost přepravy totiž, na rozdíl od silniční, neohrožují bezohlední ani unavení řidiči. Dobu cestování neplánovaně neprodlužují časté silniční kolapsy ani povinné zastávky u benzinových stanic a vybírání mýtného. Důstojné cestování s hygienickým zázemím si lze navíc zpříjemnit občerstvením za české ceny, zajišťovaným společností Jídelní a lůžkové vozy v lehátkových a lůžkových vozech.

Odjezd z Prahy bude v pátek odpoledne s příjezdem do Splitu v sobotu ráno.

Odjezd ze Splitu pak v sobotu odpoledne s příjezdem do Prahy v neděli ráno.

Ceny: zpáteční jízdenka 2.tř.
k sezení 1 990 Kč (děti do 12 let 1 600 Kč)
lehátko 3 500 Kč (děti do 12 let 2 800 Kč)
lůžko 5 000 Kč (děti do 12 let 4 000 Kč)
přeprava auta s jízdenkou pro řidiče (lehátko) 3 990 Kč
děti do 4 let bez nároku na místo zdarma

Přeprava jízdních kol a surfů je možná.

JADRAN EXPRESS

Informace a prodej
České dráhy – Cestovní kancelář
V Celnici 6, 110 00 Praha 1
a ve všech pobočkách CK ČD
tel.: 224 239 464, fax: 224 232 191
e-mail: CKPHApob692@dop.pha.cd.cz
www.cd.cz/CKCD a ve vaší cestovní kanceláři

V ZIMĚ PŘES KARPATY

EXTRÉMNÍ PODNIK ROBERTA ŠAMONILA

Robert Šamonil z Ostrova u Macochy nepatří mezi vyznavači extrémních sportů k začátečníkům. Roku 2000 zvítězil v non stop cyklistickém závodě „1111 km kolem České republiky“ a následujícího roku na Vysočině ve vytrvalostním závodě na 24 hodin (výkonem 620 ujetých km). V roce 2001 tento výkon dokázal vylepšit na 778 km, které mu zůstaly úctyhodným osobním rekordem. V poslední době jeho životní styl stejnou měrou symbolizuje dres cyklistického oddílu Kola Novák Blansko (u firmy shodného názvu je zaměstnán jako mechanik) i černá košile, „kovbojský“ klobouk a dlouhý kabát zvaný „australák“. Při jeho osamoceném putování „TRANS KARPATY“ mu soupeřem nebude peleton závodníků. Nepůjde o to porazit soupeře, ale překonat překážky drsné, avšak spravedlivé přírody.

Obtížné sněhové podmínky, ledový vítr, strmá stoupání a příkré sjezdy, nahoru dolů značným převýšením, nepřízeň počasí, nebezpečí lavin, noclehy v terénu, nesnadná orientace v mlze, nesená zátěž. Na druhé straně tohoto výčtu stojí obrovská výzva zkoušky vůle, fyzické a duševní připravenosti. Pokud jednotlivé zimní přechody hor řadíme mezi nejnáročnější formy vysokohorské turistiky, nelze o podniku osmadvacetiletého Roberta Šamonila hovořit jinak než o extrému. Plán trasy cesty, na kterou se vydal 30. ledna 2003, vede napříč celým horským pásmem Karpat o délce přibližně 1500 km.

V teple hospůdky na Hořicích se před dobrodružnou cestou loučil s kamarády. Bylo to v předvečer odjezdu k úpatí rumunských Karpat a Robert si takto vychutnával pohodlí i specialitky zdejší westernové kuchyně. Popovídat si, zazpívat při kytaře, vyslechnout kamarádsky upřímně míněné rady a přání na cestu… A také odpovědět na spoustu otázek.

Doposud jsme tě znali jako vyznavače extrémní cyklistiky. Co tě přivedlo k téhle akci?

„No je to pro mne něco nového. Zkusit se má všechno.“

Je někdo, kdo obdobnou cestu již absolvoval, máš někoho za vzor?

„Já jsem vzory nikdy moc neměl. Napadlo mne to spontánně a ani jsem nepátral, jestli někdo něco takového už někdy šel.“

Na jakou dobu je celá akce plánována?

„Asi tak měsíc a půl až dva. Cílem je přejít pohoří Karpaty, které se táhnou přes Rumunsko, zakarpatskou Ukrajinu a Slovensko. A úplný cíl by měl být v restauraci na Zavadilce.“

Jistě jsi se na tenhle dobrodružný podnik důkladně připravoval. V čem ta příprava spočívala?

„Hlavně jsem bušil sílu v posilovně, taky lyžování a samozřejmě vandry. Nosit těžký bágl, to mě čeká.“

Od čeho očekáváš největší náročnost?

„Asi to bude pohoří Fagaraš. Jsou tam vysoké výšky kolem 2500 m. Zároveň je toto pohoří i nejdelší – kolem 70 km.“

Bude to asi hodně drsný pobyt v přírodě. Co noclehy?

„Počítám s noclehy v přírodě ve stanu. Samozřejmě, kdyby se však večer náhodou objevila nějaká střecha nad hlavou, tak nepohrdnu.“

K takové cestě je zřejmě potřeba kvalitní vybavení.

„Budu mít samozřejmě skialpové lyže. Vybavení odpovídající, takže na sněhu bych měl být docela v pohodě – spacák, stan, lopatu – všechno mám.“

Vše poneseš na zádech nebo potáhneš nějaké sáně?

„Všechno na zádech. Při prudkých sjezdech by bylo vláčet za sebou nějaké boby nebezpečné.“

Dá se odhadnout či naplánovat nějaká denní délka pochodu?

„Představoval bych si tak 30 km, že by se dalo urazit. Pokud bude dobré počasí.“

Co strava?

„Hlavně instantní polévky, kaše, ovesné vločky a podobně. Spíš takový blafy.“

Doplnit jídelníček lovem, to nezvažuješ?

„Flintu nemám. Zvířata mám rád, útočit na ně nemíním a doufám, že oni mne na oplátku taky nenapadnou.“

Jistě však musíš počítat se setkáním s vlky či medvědem.

„Nahoře se vlci a medvědi v zimě nevyskytují. Dole budou muset být kamarádi.“

Putovat budeš dlouho a sám. Potkáš v horách vůbec nějaké lidi?

„Lidí nebude moc, ale určitě někoho potkám.“

Budeš udržovat spojení s civilizací?

„Zhruba tak jednou za dva 2 dny pošlu SMS zprávu.“

A tohle je text jedné z prvních došlých SMS: *„Zdravim vsechny z Tarcu. Pocasi nic moc ale zrovna uzivam tepla meteorogicke stanice ve vysce 2200 m. Zitra mozna uz Retezat.“*

Držíme pěsti.

MILAN DANĚK

Za tajemstvím červeného znaménka

Dlouho mi vrtalo hlavou, proč má známá outdoorová firma zrovna název TILAK a proč, proboha, se nad logem v černé barvě objevuje červené nepravidelné znaménko. Pokušení bylo příliš velké, a tak jsem se raději vypravil do sídla společnosti, Šumperku, abych přišel záhadě na kloub. A s kým jiným bych o tom, ale i o outdoorových aktivitách, sortimentu, záměrech, novinkách a jiných zajímavých věcech měl mluvit, než s ředitelem Romanem Kamlerem?

Je slovo TILAK součástí jména majitelů firmy či symbolem, poselstvím z minulosti možná i jiných kontinentů?

Původní název firmy byl jiný, KAMMsport, což je zkratka mého jména, či při překladu z němčiny v podstatě horský hřeben. Sport je ovšem slovo, jež zahrnuje mnoho aktivit a lidé firmy neznalí se nás právem ptali, co se pod tímto názvem skrývá.

Když jsme tedy v roce 2000 přecházeli na akciovou společnost, rozhodli jsme se změnit i jméno.

Začal jsem proto pátrat po výrazu, jež by měl blízko k přírodě, horám, ale vyjadřoval i duchovní vztah, symboliku.

Nakonec se mi v hlavě objevilo slůvko tilak, a když jsem zjistil, co všechno může znamenat, bylo rozhodnuto. Tilak je výraz starý asi 3500 let a má v sanskrtu význam pihy či skvrny. Ve staré Indii byl vypalován jako kastovní znamení a sloužil i ke značení majetku. Později slovo získalo spíše duchovní význam. Je to například i symbol pro třetí oko boha Šivy, kterým spaluje svět, aby mohl dát vzniknout něčemu novému. Nanesením tilaku, otisku palce v červené barvě, začínají hinduistické obřady, vítají se návštěvy, věřící se loučí se svými drahými. Přeneseně to znamená, že s tilakem jste pod Šivovou ochranou. A moje vize byla taková, že s naším Tilakem jste pod naší ochranou.

Jaký je základní sortiment společnosti?

Začal jsem šít spacáky již v roce 1986. Firma pod obchodním názvem Kemrlich se rychle rozrůstala, péřových spacáků byl v této době kritický nedostatek. Zlomem byl pro nás rok 1992, kdy jsme získali první kontakty na firmu Gore a už v březnu dalšího roku získali licenci na zpracování GORE-TEXu. Mimo výroby spacáků se začala stále více prosazovat produkce outdoorového oblečení. Máme zastoupení firmy Meindl na prodej trekkingových bot a distribuujeme stany Hilleberg. V současné době už postupně rušíme produkci spacáků a soustřeďujeme se téměř výhradně na outdoorové oblečení.

Jsou to zejména bundy a kalhoty se zaměřením na pobyt v přírodě. Pro horolezce, skialpinisty, turisty, běžkaře, cyklisty či jiné aktivity. Součástí nabídky TILAKu jsou i rukavice a návleky. Vše z GORE-TEXu, jehož největšími výhodami jsou ochrana proti větru, nepromokavost, vysoká prodyšnost a velice dlouhá životnost. Svrchní vrstvu z GORE-TEXu doplňuje kolekce z Windstopperu a spodní vrstva z materiálu Power stretch.

Je oblečení určeno pro široké spektrum populace, nebo spíše pro náročnou klientelu?

Naše oblečení je zhotoveno z vysoce kvalitních materiálů, má nadstandardní úroveň, což oceňují především lidé, jež se často pohybují v přírodě i v extrémních podmínkách. Tomu odpovídají i cenové relace.

Jsou vaše výrobky známé i v zahraničí?

Licenci na vývoz jsme získali od firmy Gore v roce 2001.

Nyní vyvážíme část produkce do Norska, Dánska, Francie, Itálie, na Slovensko a do Německa.

Máte i zahraniční zastoupení?

V Německu již funguje naše dceřiná společnost, TILAK GmbH. Má to své nesporné výhody, protože český subjekt vyveze zboží do německé dceřinné společnosti, která se postará o veškeré celní formality (pro celou EU) a má zde i své sklady. Ještě nedávno měli němečtí obchodníci s naším zbožím problémy, protože museli s malými objednávkami absolvovat celní formality, nyní již tato anabáze odpadla.

O které modely je zde největší zájem?

O ty technické, nejkvalitnější. Tedy o větrovku a kalhoty Raptor a naši novinku Evolution. Ale i modely Alpamayo či Lost Arrow byly přijaty velice dobře. Teď začíná „šum“ kolem naší bundy Ultralight, modelu ze třetí generace materiálu PacLite s hmotností jenom půl kilogramu.

Spoléháte na vlastní síly i při vývoji, vytváření designu?

Máme vlastní vývojové dílny a co se týče designu, úzce spolupracujeme s mnichovským studiem Acronym. Kanaďan Errolson Hugh, který je autorem naší kolekce, je „dvorním“ designerem amerického gigantu Burton.

Šije společnost i na zakázku, má objednávky třeba na firemní oblečení?

Individuálním zakázkám se snažíme vyhýbat. GORE-TEX je drahý materiál a zakázková výroba je asi o 25 % dražší než standardní produkce. Ne všichni zákazníci to dokáží pochopit.

U firemního oblečení je situace jiná. Již několik let oblékáme profesionální složku Horské služby v českých a moravských horách, velká zakázka byla ze společnosti BASF, našimi zákazníky byli profesionálové z integrovaného záchranného systému, marketingový tým Škoda, zaměstnanci Citroënu. Dobrou spolupráci máme s průvodci a cestovními kancelářemi, třeba s Cvokem, Adventurou či Kudmou. Oblékali a obouvali jsme i několik krizových štábů nově vzniklých krajů.

Kde jsou výrobní provozy?

Tady přímo v areálu, který jsme nedávno koupili a konečně jsme ve vlastním. Naše oblečení je špičkové evropské úrovně a tomu odpovídá strojový park. V dílnách je vybavení za mnoho miliónů korun. Většina strojů je řízena elektronikou, šijeme na japonských strojích JUKI. Také mašiny na lepení švů jsou speciály za statisíce, velmi citlivé na nastavení všech parametrů. *(Roman Kamler má pravdu, na supertechniku jsem jenom mlčky zíral).*

Stále ještě jezdíte na hory? Kam zamířily vaše kroky nedávno?

Nejčerstvější zážitky mám z loňské expedice, kdy jsme se pokoušeli o Gonga Shan v centrální Číně. Před dvěma roky jsme byli v Nepálu a udělali dvě nové české cesty na Kusum Kanguru. A asi před týdnem jsem se vrátil z východní stěny Watzmanu. Kdybych občas někam nevypadl, asi bych v práci zblbnul.

Kde si mohou zájemci outdoorové oblečení koupit?

Máme poměrně velikou síť prodejen rovnoměrně po celé republice. Ucelenou nabídku prezentujeme jen ve větších prodejnách, tzv. předváděcích centrech. Kontakty na prodejce jsou na našich webových stránkách. Máme i vlastní prodejnu přímo v Šumperku.

A co novinky?

Chceme oslovit širší klientelu modely bund a kalhot v přijatelné cenové relaci. Část z nich jsme představili na jarním veletrhu Sport Prague, ucelenou kolekci pak vystavíme na veletrhu OutDoor ve Friedrichshafenu.

– mm –

ZAMYŠLENÍ ULTRABĚŽCE

Putuji skutečně, nebo jen ve svém vnitřním světě?

Už vícekrát jsem si položil tuto otázku, už vícekrát jsem byl na pochybách, zda skutečně jdu, respektive běžím, po cestách brázdících naši matičku zemi, nebo je to jen výplod mé bujné obrazotvornosti?

Pokaždé, když běžím nějaký skutečně dlouhý a těžký závod, nebo absolvuji některý ze svých sólových projektů, mám po nějaké době pocit, že se pohybuji jak ve snách To zřejmě začíná v mých žilách ve zvýšené míře proudit endorfin, nebo je to taky tím, že pohybem pod širou oblohou začínám splývat s okolní přírodou a vpřed se posouvám jen silou své myšlenky.

Vím, většině lidí to bude připadat, že už jsem se z toho běhání asi pomátl, ale taky vím, že je na světě spousta lidí, kteří zažívají stejné pocity. Bohužel je taky pravda, že strach z toho, že nás někdo nazve blázny, je větší, než to, abychom se o tyto své pocity s někým podělili.

Horolezci mají tyto pocity při výstupech do velkých nadmořských výšek, kdy jdou pouze silou své vůle dopředu a jen jakési slabé vlákno vzpomínek na nejbližší tam dole jim brání, aby případně zašli za hranice, kdy už zmizí „Tady" a už bude jen „Tam".

A přesto právě „Tam" někam nás to všechny táhne. Tam je tím konečným cílem, který chceme dosáhnou, a tím je poznání svých vlastních schopností, ať už jde o schopnosti fyzické nebo duchovní.

Celý minulý rok byl pro mě cestou poznávání svého dna nebo chcete-li stropu. Protože, co je nahoře a co je dole?

HODONÍN–AŠ ZA 76 HODIN

Začalo to cestou z Hodonína do Aše, na níž jsem chtěl zjistit, zda jsem schopný trekkingovým způsobem, kdy si ponesu vše potřebné na zádech, zvládnout 500 km dělících tato dvě města po svých, a to v co nejkratším čase, nejraději pak za tři dny.

Bylo to něco, co jsem doposud nikdy nezkusil a nevím o nikom, kdo by to přede mnou zkoušel. Nejvíc jsem se těšil na to, že budu na této cestě sám a nebudu mít možnost v okamžicích, kdy toho budu mít plné zuby, tyto nesnáze hodit na někoho jiného.

Mohl jsem si zanadávat, když jsem osvěžen čtyřhodinovým spánkem první noci vyběhl z Prahy na druhou půlku cesty a nechal si doma mapu s tím, že cestu už perfektně znám a tím pádem ji nebudu nikde potřebovat. Když jsem pak na jedné křižovatce ve čtyři ráno špatně odbočil a hledal další hodinu, jak se dostat zase na trasu, padlo na mou hlavu zase nespočet výrazů o tupcích apod. Na druhou stranu zase mě obě tyto události nadupaly adrenalinem, který mi pomohl ve chvílích, kdy mi začínaly docházet fyzické síly.

V posledních sto kilometrech už jsem se dopředu posouval jen silou své vůle a nastal právě stav, který jsem popsal v úvodu. Stav, kdy nevíte, zda ještě běžíte nebo už o tom jenom sníte. Každopádně, nebýt počasí, které mě donutilo vyhledat na čtyři hodinky azyl u Vlaďky a Petra Horkých v Mariánských Lázních, tak jsem svůj cíl uběhnout to za 72 hodin splnil. Ale i takhle vím, že co se mých fyzických sil týče, tak to bylo takřka na hraně.

NA VESLAŘSKÉM TRENAŽÉRU DO GUINNESSOVY KNIHY REKORDŮ

Další zkoušku jsem si naplánoval na začátek června. Tentokrát nešlo o běh, ale o veslování. V loňském roce se mi totiž podařilo odjet na veslařském trenažéru 100 km za 9 hodin a 44 minut, a tak jsem chtěl tento svůj základní český rekord posunout k času světové úrovně a nechat si tento výkon také zapsat do Guinessovy knihy rekordů.

V Pelhřimově, kde jsem svůj pokus uskutečnil v rámci víkendu rekordů, jsem usedl za veslo v 11:00 a začalo to. První čtyři hodiny to jelo skoro samo, občas jsem doplnil energii IONTO GELEM a občas to zalil Budvarem a uvesloval první půlku. Pak už si tělo začalo uvědomovat, co jsem na něj přichystal a začalo se pomalu stavět na zadní. Nejdřív se začaly kupodivu šprajcovat nohy a pak třísla. Začal jsem to tahat rukama, zády a břichem a občas vypadal, jako bych jel na vose. Poslední hodinka už byla zase a jenom o vůli. Posledních 10 kilometrů to ale najednou ze mne jako zázrakem spadlo a já to dojel, jako bych dostal nové tělo. Zase mi tam nahoře někdo přál nebo moji andílci strážní makali, co uměli. Každopádně jsem to zvládnul v čase 8 hodin a 49 minut, a to už je čas, s nímž se ve světě moc lidí pochlubit nemůže a dodnes nevím, zda v mé váhové kategorii to není rekord světový.

PO HŘEBENECH ŠUMAVY

Na začátku července si můj přítel Láďa Černý usmyslil, že je mu padesát, a že by se to hodilo oslavit něčím výjimečným. Tím něčím měl být přeběh Šumavy. Ale nejen tak nějaký, ale přímo po hřebenu. Tak jo. Připravoval se na to poctivě celý rok a pak najednou, prásk ho. Dostal ránu přímo mezi oči, když mu člověk, s nímž byl dopředu domluven, že mu bude dělat doprovod s autem, tři týdny před akcí řekl, že to balí. Láďa to zabalit nechtěl, a tak začal shánět náhradu. Protože jsem věděl, jak se na to připravoval, tak jsem se snažil mu nějak pomoci a nakonec jsem s ním vyrazil.

Láďa vyběhl místo v pondělí ráno v úterý v poledne od celnice ve Vyšším Brodě a první den musel až do Nové pece překonat přes 60 km. Já jsem se musel změnit z běžce na proviantáka a řidiče doprovodného auta, ale posledních 10 km jsem mu běžel naproti, takže se mi podařilo ho i svést z cesty. Druhý den v 8.00 jsme společně vyběhli na Plešné jezero, Plechý a pak přes Trojmezí a Třístoličník dál do Strážného. Třetí etapa nás vedla z Modravy přes Poledník do Železné Rudy. Z Rudy jsme se pak druhý den vydali přes jezera okolo Bílé strže a Ostrého do Všerub. Nakonec, jako bonbónek, jsme si přidali druhý den ještě výběh na Javor. Byl to skvělý týden a myslím si, že mi později pomohl překonat nástrahy při Spartatlonu. Zároveň mi to do hlavy nasadilo brouka, pokusit se to celé zvládnout za 24 hodin. Ale to už bude úkol pro příští rok.

TRANSMORAVSKÝ MASOCHISTICKÝ ULTRAMARATON

O druhém červencovém víkendu jsem se zase po roce postavil na start Transmoravského masochistického ultramaratonu. Tentokrát nám přálo počasí, a tak nás alespoň nespalovalo slunce. Zato si to vynahradil jiný přírodní živel, a tím byla voda. Ta nás splachovala od poloviny závodu v pravidelných intervalech. S Frantou Brabcem jsme těch 161 km v terénu Moravského krasu a Chřibů pojali jako trénink na Spartathlon, a tak nám trochu vadilo, že se před námi sluníčko schovává. Tenhle závod byl spíše zkouškou odolnosti pro Frantu. Jak jsem už říkal, obstál v ní skvěle, bohužel mám nyní po Spartathlonu pocit, že tím, že jsem mu pomáhal až do samému závěru, jsem mu vzhledem ke Spartathlonu moc nepomohl.

NA NÁVŠTĚVĚ MEZI SKŘÍTKY

Po Moravě jsem si odskočil na zkušenou do západních čech, kde se v Lesné u Tachova konalo MS v rogaininguu, který jsem běžel společně s Pavlem Mrvou. Bylo to určitě skvělé odreagování a jsem rád, že jsem díky Pavlovi, ale i těm, kteří se na organizaci tohohle závodu podíleli, mohl závodu zúčastnit. Klobouk dolů před vítězi a klobouk dolů před poraženými. Ono naběhat v tom terénu 80 a více kilometrů, byť máte na to 24 hodin, není žádná procházka růžovou zahradou.

GRAVIGNI, ME V BĚHU NA 24 HODIN

Původně jsem na tenhle závod odjížděl s tím, že když bude nejhůř, tak poběžím jako třetí do družstva, abychom alespoň jako družstvo doběhli, ale vše bylo nakonec jinak. Myslel jsem si bláhově, že ve složení, v jakém jsme do Francie odjeli, nebude problém běžet jenom na 70 % a šetřit síly na nejtěžší ultramaraton v Evropě. Na Spartathlon, který mě čekal za tři týdny.

Vše začalo doma tím, že Petr Solnička musel zajít za zubařem, aby mu vytrhnul nerv. Zub, potvora, však bolel dál, a tak Petr toho moc před závodem nenaspal. Nám ostatním taky moc nepomohla cesta trvající 24 hodin, a to, že jsme se dostali do postelí až někdy okolo 23 hodiny. Navíc Ivo Sikula a Ota Seittl byli před závodem trochu přemotivováni, což u Iva vedlo k tomu, že to přepálil a Ota si položil laťku příliš vysoko, a když cítil, že jí nedosáhne, tak ho to docela rozhodilo.

Ani mně a Jirkovi Krejčímu to moc neběželo. A tak to bylo od začátku až do konce jen o přemáhání. Nakonec z toho nebyl úplný propadák, Jirka dal 195 km a byl 27. a já 189 km, celkově 33., což společně se 156 km, které dal Ota, stačilo na 8. místo v družstvech.

Pokud jde o mě, tak tenhle závod byl pouze o vůli a jak probíhaly poslední hodiny, ani nedokážu moc popsat. Byl to prostě jeden z těch stavů, kdy se pohybujete dopředu a ono to prostě jde. Nepřemýšlíte proč a jak, jenom dáváte nohu před nohu a dokud vám tam někdo nevrazí tu svojí, tak je to v pohodě. Jirka na tom byl obdobně.

SPARTATHLON

Závod, kterým jsem byl už naprosto prolezlý, jak jsem na něj neustále od chvíle, kdy jsem začal běhat ultramaraton, myslel. A to už je 11 let.

Ani trochu mě nezklamal. Je to závod závodů a nic, co jsem doposavad běžel, snad jenom letošní přeběh České republiky, se s tím nedá srovnat.

Představte si vzdálenost 246 km, na něž máte pouhých 36 hodin. Pokud by šlo pouze o tu vzdálenost, tak by to snad nebylo tak těžké, ale přidejte k tomu, že mezi 157.–160. km musíte slézt horu, neboť skutečně musíte překonat převýšení 900 m, a to místy po čtyřech a většinou v noci.

Jinak je to ale zážitek, při němž na vás dýchne historie, to když si vzpomenete na Nový zákon a dopisy Korintským, které psal Pavel, nebo když se díváte na krásnou přírodu lemující cestu, po níž v roce 490 před naším letopočtem spěchal trénovaný posel, aby požádal sparťanské bojovníky o pomoc pro Athény, které museli čelit útoku Peršanů. Bohužel, v ten čas ve Spartě oslavovali svá božstva, a to jim neumožňovalo, aby celý týden pozvedli zbraně. Takže poslovi nezbylo nic jiného, než zase běžet zpět a zvěstovat tuto nemilou zprávu Athéňanům. Ti pak ve vzteku porazili Peršany sami. A jak to tak bývá, když bylo po všem, dorazilo i vojsko Sparťanů. No a trasa závodu vede po této historické cestě. Abych byl upřímný, nechtěl bych být tím dávným poslem. I když běhám rád, tak mi stačilo běžet jenom tam.

Kromě obtížnosti tratě na vás čeká přes den teplota přes 30 °C. Navíc druhý den už je tělo samo o sobě dosti přehřáté, a tak není divu, že cíle dosahuje každoročně pouze třetina závodníků, kteří stáli na startu. I proto je Spartathlon tak tvrdý, protože i dva kilometry před cílem vás pořadatel stáhne z tratě, protože jste nesplnili časový limit. Doběhnout sice můžete, ale ve výsledcích se neobjevíte a za trest už nebudete mít nikdy v životě možnost zkusit to znovu.

S Jindrou Lakym se nám podařilo zařadit se mezi tu vyvolenou třetinu. Já to zdolal za 32:44 hod. a skončil, tak jako v Gravigni, 33., ovšem tady to bylo o úplně něčem jiném. Jindra byl 89. za 35:34 hod. Akorát Franta Brabec dojel na problémy se žaludkem a zřejmě i na nedostatek víry ve vlastní síly a úspěšné doběhnutí do cíle.

Loňský rok mi přinesl hodně podnětného a postrčil mě zase o krok dopředu jak na cestě po tomhle světě, tak po cestě o níž netušíme, kde začíná a kde je její konec. Nicméně letos se chystám přeběhnout za 90 dní z Nordkappu do Tarifi, tedy z nejsevernějšího místa Evropy do její nejjižnější části. Na cestě mě určitě budou čekat hory a údolí, moře a sníh, zvířata a lidé, ale taky nevšední setkání, jak ta pozemská, tak ta...

MILOŠ ŠKORPIL

Obuv profesionálů

Midnite Plus
NOVINKA

Stealth Leather
NOVINKA

Magnum Sympatex

MAGNUM
Cambrelle®

- lehkost, odolnost, komfort
- vnitřek boty z materiálu Cambrelle®
- výborné tepelně izolační vlastnosti
- velká prodyšnost
- podrážka ze speciální karbonové gumy
- svršek boty z lehké kůže
- ochranné zesílení na patě i špičce boty

nabízí HQH system

ve svých prodejnách LOVEC

hqh-system.cz

Koněvova 188, 130 00 Praha 3, tel.: 271 773 087, fax.: 222 587 735,
Krameriova 129, 339 01 Klatovy, tel./fax: 376 314 287
e-mail: gerber@volny.cz, www.hqh-system.cz
ZÁSILKOVÝ PRODEJ ■ ZBOŽÍ DODÁVÁME I VELKOOBCHODNĚ